

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/37/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120222136
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120222136.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcu R.. W. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. Z., Ul. XX. augusta 9, v konaní právne zastúpený V.. Ivanom Hegerom, advokátom, so sídlom Banská Bystrica, Na Troskách 3, proti žalovanému O. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. nad K., B. 626/5, v konaní právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Stopka, JUDr. Cisarík, s.r.o., Čadca, Potočná 2835/1A, IČO: 36 866 849, o zaplatenie 12.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 5C/23/2020-264 zo dňa 14.01.2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Brezno č. k. 5C/23/2020-264 zo dňa 14.01.2022 potvrdzuje.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Brezno (ďalej aj len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.000,- Eur od 01.02.2017 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Výrokom II. súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

3. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou dňa 24.01.2020 (pôvodne vedenou Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 36Up/137/2020), sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 12.000,- Eur s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mu požičal sumu 14.000,- Eur, pričom túto sumu sa žalovaný zaviazal vrátiť najneskôr do 30.01.2017. Zmluvné strany sa dohodli na zabezpečení povinnosti vrátiť pôžičku do termínu splatnosti zmluvnou pokutou vo výške 1.000,- Eur a úrokom z omeškania vo výške 0,06 % za každý deň omeškania s vrátením pôžičky po termíne splatnosti. Žalovaný do podania žaloby zaplatil sumu 3.000,- Eur, ktorá bola žalobcovi vyplatená v hotovosti dňa 17.01.2017. Zvyšnú časť dlžnej sumy žalovaný neuhradil, a preto sa žalobca domáhal nároku súdnou cestou. Následne na výzvu súdu žalobca pôvodne podanú žalobu opravil tak, že sa domáhal zaplatenia sumy 12.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 11.000,- Eur od 01.02.2017 do zaplatenia. Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 36Up/137/2020 vydal platobný rozkaz, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi dlžnú sumu s príslušenstvom a nahradiť mu trovy konania v lehote 15 dní od dňa doručenia platobného rozkazu, alebo v tej istej lehote podať odpor s vecným odôvodnením. Keďže sa platobný rozkaz nepodarilo doručiť žalovanému

do vlastných rúk, bol spis z upomínacieho súdu postúpený vyššie uvedenému Okresnému súdu Banská Bystrica. Súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka upravujúce zmluvu o pôžičke, ustanovenia § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 559 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 581 Občianskeho zákonníka a tiež § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Po vykonaní dokazovania vo veci súd prvej inštancie konštatoval, že mal za preukázané, že dňa 14.11.2016 žalobca a žalovaný spísali listinu "Zmluva o pôžičke". Súd tak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že dňa 14.11.2016 bola medzi žalobcom a žalovaným platne uzavretá zmluva o pôžičke. Samotný listinný doklad predstavuje potvrdenie, že došlo k poskytnutiu pôžičky medzi žalobcom a žalovaným. Uvedené vyplýva zo samotného textu, kde je uvedené, že veriteľ "poskytol" dlžníkovi „ďalšiu pôžičku dnešného dňa", a to v celkovej výške 14.000,- Eur bezúročne, čo "dlžník svojím podpisom potvrdzuje". Z taktu naformulovaného znenia je zrejmé, že došlo k poskytnutiu pôžičky dňa 14.11.2016, je uvedená konkrétna suma (14.000,- Eur) a potvrdenie jej prevzatia dlžníkom. Takáto formulácia v sebe obsahuje ako samotnú dohodu, tak aj potvrdenie odovzdania a prevzatia predmetu pôžičky (finančných prostriedkov). Žalovaný žiadnym spôsobom nespochybnil, že uvedenú listinu podpísal, čím potvrdil prevzatie danej sumy. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný je vysokoškolsky vzdelaná osoba, ktorá má dlhoročné skúsenosti s podnikaním, keď vykonával živnostenskú činnosť. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval za preukázané, že žalovanému bola poskytnutá suma 14.000,- Eur, ktorú mal vrátiť do 30.01.2017. Ďalej mal súd preukázané iba vrátenie sumy 3.000,- Eur, keď výpovede svedkov učinené v konaní nemožno považovať za preukazujúce a potvrdzujúce vrátenie akejkoľvek inej sumy na túto pôžičku. Žalovaný v konaní tvrdil, že mal žalobcovi zostať dlžný iba sumu 2.500,- Eur a mali sa dohodnúť na započítaní dlhu voči jemu prináležiacej odmene za vybavovanie projektových a administratívnych prác pri vybavení stavebného povolenia pre objekt rekonštrukcie a nadstavby administratívnej budovy v Selciach na byty. Súd prvej inštancie však nemal preukázané, že by došlo k zániku záväzku započítaním, či už jednostranným alebo dohodou. Žalobca poprel akúkoľvek odplatnú dohodu so žalovaným pri projekte budúcej rekonštrukcie a prestavby administratívnej budovy v Selciach. Žalovaný žiadnu takúto dohodu súdu nepreukázal, neuviedol, o aký typ dohody alebo zmluvy malo ísť, kedy mala byť uzavretá, čo bolo jej predmetom, za akých podmienok, a v akej výške mu mala byť prípadne vyplatená odmena. Taktiež nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre započítanie vzájomných pohľadávok a uskutočnenie započítacieho úkonu, ktorý by bol natoľko určitý, aby z neho bolo zrejmé, akú pohľadávku mienil započítať. K započítaniu v štádiu právoplatného územného rozhodnutia dôjsť ani nemohlo, pretože ako uviedol svedok G. Dratva toto nebolo vydané. Žalovaný dohodu o vykonávaní prác pre žalobcu nepreukázal, táto nevyplýva ani z doložených listín, ktoré neboli datované ani podpísané. Súd preto považoval uplatnený nárok žalobcu na vrátenie sumy 11.000,- Eur titulom nevrátenej pôžičky za dôvodný.

4. Ďalej súd uviedol, že strany sporu si v zmluve dohodli i zmluvnú pokutu vo výške 1.000,- Eur pre prípad nezaplatenia pôžičky v lehote splatnosti. Súd považoval dojednanú zmluvnú pokutu za platne dohodnutú, pričom jej dojednanie je vecou zmluvných strán. Žalovaný mal možnosť už pri podpise nesúhlasit' s jej výškou, ak ju považoval za neprímeranú. Súd nepovažoval zmluvnú pokutu za neprímeranú vzhľadom na výšku požičanej sumy (14.000,- Eur). Žalovaný nespĺnil povinnosť, ktorá mu zo zmluvy o pôžičke vyplývala, a to vrátiť požičanú sumu riadne a včas, keď vrátil iba sumu 3.000,- Eur, čím porušil zmluvu zásadným spôsobom a žalobcovi vznikol nárok na dohodnutú zmluvnú pokutu. Súd nevidel dôvod ani na moderáciu zmluvnej pokuty, keď jej výška predstavovala 7 % poskytnutej pôžičky, táto nebola neprímerane vysoká a jej hlavnou úlohou bolo, aby žalovaný ako dlžník splnil svoj záväzok riadne a včas, čo sa do rozhodnutia súdu nestalo. Súd preto priznal i uplatnenú zmluvnú pokutu v plnej výške. Nesplnením peňažného záväzku sa žalovaný dostal do omeškania, preto žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania, ktorý si uplatnil od 01.02.2017 a súd mu ho od uvedeného dátumu priznal zo sumy 11.000,- Eur, keď pôžička mala byť zaplatená do 30.01.2017 a následne sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením nezaplatenej časti. Výška úroku bola určená v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 podľa základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky zvýšenej o 5 percentuálnych bodov. Záverom súd uviedol, že nevykonal dôkazy ostatnými listinami ani výsluchom svedkov V. N., V. J. a N. X., keď uvedené považoval za nadbytočné a netýkajúce sa samotného predmetu konania, pričom nešlo o listiny a osoby, ktoré by mali ozrejmiť skutočnosti týkajúce sa priamo predmetu konania a v prípade V. N. by výsluch ani nebolo možné vykonať. Súd nevykonal výsluch žalovaného, pretože tento sa na pojednávanie nedostavil, keď bol vyslaný na pracovnú cestu pred pojednávaním svojím zamestnávateľom, ktorého jedinou spoločníčkou a konateľkou je jeho dcéra a na pojednávanie sa nedostavil napriek tomu, že jeho zdravotný stav to

umožňoval. Z jeho výsluchu by neboli zistené žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie súdu. O trovách konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu s uvedením odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie namieta v celom rozsahu. Konštatovanie súdu o preukázaní poskytnutí finančných prostriedkov titulom pôžičky považoval za nesprávne. Žalované okolnosti poskytnutia finančných prostriedkov rozporoval už vo svojom prvom vyjadrení zo dňa 04.08.2020 ako i samotné uzatvorenie zmluvy o pôžičke, nakoľko k takémuto konaniu neexistoval žiaden pádny dôvod. Žalobca si svoj uplatňovaný nárok odvodzoval od zmluvy o pôžičke zo dňa 14.11.2016, ktorá bola z jeho strany jediným dôkazom, ktorý do konania predložil. Žalovaný je toho názoru, že žalobca mal jednoznačne preukázať skutočnosť poskytnutia pôžičky - reálne odovzdanie peňazí žalovanému. Zo strany žalobcu k takémuto konaniu počas celého konania nedošlo. Žalobca žalovanému neposkytol žiadne finančné prostriedky vo výške 14.000,- Eur, a teda neboli naplnené predpoklady obsiahnuté v ustanovení § 657 Občianskeho zákonníka. Bez týchto preukázaných skutočností nemohlo dôjsť k vzniku právneho vzťahu pôžičky a žaloba bola podaná bezdôvodne.

6. Ďalej žalovaný v podanom odvolaní reagoval na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsiahnuté v bode 10. odôvodnenia rozsudku týkajúce sa vykonania pojednávania v neprítomnosti žalovaného. Žalovaný zvýraznil, že pri spisovaní ospravedlnenia neúčasti došlo k písárskej chybe a predmetom podania bolo ospravedlnenie neúčasti žalovaného ako i jeho právneho zástupcu na pojednávaní určenom na deň 14.01.2022, čo vyplýva i zo samotného textu sprievodnej správy z elektronickej schránky, z ktorej vyplýva, že právny zástupca žalovaného zasielal ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, ktoré je vytyčené na deň 14.01.2022. Je nelogické, aby právny zástupca žalovaného žiadal deň pred pojednávaním ospravedlniť svoju neúčasť na pojednávaní, ktorého termín bol vytyčený tri mesiace spätne. Postup súdu, kedy súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného považuje žalovaný za hrubo porušujúci právo žalovaného na spravodlivý proces. Porušenie práva žalovaného na spravodlivý proces je možné vidieť i v postupe súdu v tom smere, že nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov V. J. i N. X., nakoľko tieto svedecké výpovede považoval za nadbytočné a netýkajúce sa samotného predmetu konania. Vo vyjadrení k žalobe i v následnom vyjadrení žalovaný pomerne jasne popísal skutočnosti, ku ktorým mali byť vypočuté svedkyne a je zrejmé, že tieto svedecké výpovede by podporili obranu žalovaného v tom smere, že nárok žalobcu neexistuje a je nedôvodný. Z bodu 36. a 37. odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobca si v konaní dôvodne uplatnil dohodnutú zmluvnú pokutu vo výške 1.000,- Eur ako i úrok z omeškania. Zákonná sudkyňa sa žiadnym spôsobom nevysporiadala s požiadavkou žalovaného o aplikáciu moderačného práva súdu s poukazom na tú skutočnosť, že zmluvná pokuta je neprimerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi ani s tou skutočnosťou, že žalobca si v konaní uplatňuje i úroky z omeškania ako sankciu za porušenie povinnosti. Žalobcovi priznala rozsah zmluvnej pokuty v plnej výške, tak ako si ju uplatňoval bez toho, aby mala preukázaný základ nároku žalobcu, a to reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalovanému titulom zmluvy o pôžičke. Podporne k otázke posúdenia primeranosti zmluvnej pokuty poukázal žalovaný na rozhodnutie NS ČR 32Odo 62/2004. Žalovaný je toho názoru, že žalobcovi nemožno priznať nárok vo výške 12.000,- Eur s príslušenstvom, ktorého sa v konaní domáha. Rozhodnutie považuje za arbitrárne, prekvapivé a nenapĺňajúce základné požiadavky zákonnosti. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného ako i odvolacieho konania.

7. Odvolanie žalovaného bolo zaslané žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 18. 03. 2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

8. K odvolaniu žalovaného sa podaním doručeným súdu dňa 24.03.2022 vyjadril žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Mal za to, že s otázkami, ktoré namieta žalovaný v podanom odvolaní sa konajúci súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne, podrobne a správne. Tvrdenia žalovaného obsiahnuté v odvolaní žalobca považuje za zavádzajúce a rozporné so závermi, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného v konaní, či dokonca priamo s jeho vlastnými vyjadreniami v priebehu konania. Žalobca poukázal na vyjadrenia žalovaného napr. zo dňa 04.08.2020, kedy sám žalovaný uviedol, že žalobca mu reálne odovzdal titulom pôžičky iba sumu 8.000,- Eur, čím prakticky uznal a potvrdil, že od žalovaného prijal pôžičku v tomto rozsahu. V tom istom vyjadrení žalovaný odkázal na čas podpisu zmluvy o pôžičke, keď uviedol: „v čase podpísania zmluvy o pôžičke“,

čím potvrdzoval, že danú listinu podpísal. Preukázaniu odovzdania celej sumy pôžičky sa žalobca podrobne venoval vo viacerých jeho písomných podaniach v priebehu konania i na pojednávaniach v predmetnej veci. Uzatvorenie zmluvy o pôžičke ako i odovzdanie peňazí žalovanému bolo nesporne preukázané. Tiež na pojednávaní dňa 21.09.2021 právny zástupca žalovaného uviedol, že má za to, že tu vznikol vzťah na základe zmluvy o pôžičke, čím opätovne potvrdil, že došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke a napriek uvedenému toto v odvolaní žalovaný podpiera. Žalovaný v konaní uzatvorenie zmluvy o pôžičke nerozporoval a poskytnutie pôžičky rozporoval len čiastočne, pričom bolo preukázané a potvrdené listinným dôkazom (zmluvou o pôžičke), že k odovzdaniu celej pôžičky došlo. Uzatvorenie samotnej zmluvy o pôžičke nebolo v konaní sporné, pričom podľa § 151 ods. 1 CSP sa skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, považujú za nesporné. Žalobca má tak za to, že v tejto časti sú odvolacie námietky a odvolanie žalovaného nedôvodné. Žalobca ďalej poukázal i na rozpornosť tvrdení a obrany žalovaného, keď žalovaný v odvolaní tvrdí, že nebol preukázaný vznik pohľadávky žalobcu voči nemu, ale na druhej strane opäť poukazuje na nejakú spoluprácu v Selciach, v súvislosti s ktorou mala tá istá, podľa neho nepreukázaná pohľadávka žalobcu voči nemu zaniknúť zápočtom (tiež s neexistujúcou pohľadávkou žalovaného voči žalobcovi). Pokiaľ žalovaný tvrdil a opisoval určitý spôsob spolupráce medzi ním a žalobcom, takáto spolupráca nikdy nebola dohodnutá. Na pojednávaní dňa 21.09.2021 svedok R.. G. X. na otázku, či bolo vydané stavebné povolenie a územné rozhodnutie odpovedal, že nebolo. Teda pokiaľ by i opisovaná spolupráca medzi žalobcom a žalovaným bola dohodnutá, nevznikol by žalovanému nárok na žiadnu odmenu, a teda by ani nebolo uňho nároku spôsobilého zápočtu. Žalobca naďalej zotrval na tom, že bolo jednoznačne preukázané, že nedošlo k zániku záväzku žalovaného zo zmluvy o pôžičke ani jednostranným započítaním a ani dohodou. Taktiež nie je pravdou to, čo žalovaný uvádza, že výsluch svedkýň V.. J. a N. Dratvovej by podporil obranu žalovaného v tom, že nárok žalobcu neexistuje a je nedôvodný. Ani jedna z týchto osôb nebola prítomná pri podpise zmluvy o pôžičke, pri odovzdaní peňazí a ani pri „založení“ údajnej spolupráce sporových strán na budove v Selciach a ani pri údajnom zápočte nárokov sporových strán. Pokiaľ sa týka odvolacej námietky žalovaného k neprimeranosti zmluvnej pokuty, ktorú súd žalobcovi priznal, v odvolacej argumentácii žalovaný poukázal na rozhodnutie NS ČR 32Odo 62/2004, ktoré rozhodnutie sa ale týka obchodnoprávneho sporu, čo tento spor nie je. Rozhodnutie súdu prvej inštancie i v časti zmluvnej pokuty považuje žalobca za správne a odvolanie žalovaného za nedôvodné. Pokiaľ sa žalobca v podanom odvolaní venuje najmä obhajobe jeho opakovanej neúčasti na opakovane odročovaných pojednávaniach, žalobca je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, voči žalovanému možno i príliš benevolentne a nedošlo k žiadnemu porušeniu práv žalovaného. Žalobca zvýraznil, že pojednávanie možno odročiť vtedy, keď sú dané dôležité dôvody, pre ktoré sa strana alebo zástupca nemôže dostať na pojednávanie. I pokiaľ by bola práceneschopnosť žalovaného vo všeobecnosti dôležitým dôvodom, v prípade žalovaného v súdnej veci sa však neskôr ukázalo, že táto práceneschopnosť nebola preukázkou účasti na pojednávaní, ako to uviedol jeho ošetrojúci lekár. Na strane žalovaného tak absentoval akýkoľvek dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, a napriek tomu opakovane žiadal o odročenie pojednávania a tomuto bolo vyhovené. Žalobca je tiež toho názoru, že výsluch žalovaného nebol v predmetnom konaní potrebný, ale keďže právny zástupca žalovaného na ňom trval, bolo mu opakovane vyhovené a pojednávania boli viackrát odročené. Dokonca, ak by súd prísnejšie aplikoval § 183 a § 184 CSP, mohol trvať na výsluchu žalovaného formou podľa § 195 ods. 3 CSP a od žalovaného a aj od jeho právneho zástupcu žiadať, aby sa dali na ďalšom pojednávaní zastúpiť. Ani toto ale súd neurobil, napriek tomu žalovaný namieta, že mal súd voči nemu postupovať tak, že porušil jeho práva. Záverom žalobca uviedol, že uvedenými odvolacími námietkami obsiahnutými v odvolaní žalovaný nenaplnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ďalej, že žalovaný vo svojom odvolaní ani neopísal, ako malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP a mal za to, že ani odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP nie sú v predmetnej veci naplnené.

Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie považuj žalobca za správne a navrhol, aby ho odvolací súd ako vecne správne potvrdil.

9. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného bolo doručené žalovanému dňa 19.04.2022 s možnosťou k uvedenému sa v lehote 10 dní vyjadriť.

10. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 26. 04. 2022, doručeným okresnému súdu totožného dňa. Uviedol, že s argumentáciou žalobcu zásadne nesúhlasí a je naďalej toho názoru, že napadnuté rozhodnutie vykazuje viaceré skutkové, ale i právne vady, ktoré odôvodňujú jeho zrušenie, či zmenu v zmysle podaného odvolania. Podľa právneho názoru žalovaného boli v rámci konania pred

súdom prvej inštancie naplnené zákonné odvolacie dôvody, a to tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ ide o zdôvodnenie jednotlivých odvolacích dôvodov, žalovaný vo svojom vyjadrení odkázal na svoje odvolanie zo dňa 22.02.2022, na obsahu ktorého zotrval.

11. Vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu bolo doručené žalobcovi dňa 18.05.2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť.

12. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril podaním zo dňa 20.05.2022 doručeným súdu prvej inštancie dňa 23.05.2022. Podľa názoru žalobcu žalovaný vo svojom poslednom stanovisku neuviedol žiadne také tvrdenia, ku ktorým by žalobca v doterajšom konaní už nedal svoje vyjadrenia, alebo ktoré by neboli v priebehu konania vyvrátené. V zásade len uviedol, že nesúhlasí so žalobcovým vyjadrením k jeho odvolaniu, trvá na tom, že boli naplnené odvolacie dôvody a poukázal na svoje odvolanie voči rozsudku okresného súdu. Žalovaný tak neposkytol vo svojom vyjadrení prakticky žiadnu argumentáciu voči predošlému podaniu žalobcu a žalobca tak zotráva na svojich predchádzajúcich tvrdeniach a na uvedené odkazuje. Opätovne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

13. Vyjadrenie žalobcu bolo doručené žalovanému prostredníctvom jeho právneho zástupcu dňa 30.05.2022.

14. K vyjadreniu žalobcu sa podaním zo dňa 08.06.2022 doručeným Okresnému súdu Brezno totožného dňa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalovaný je naďalej toho názoru, že napadnuté rozhodnutie vykazuje viaceré skutkové, ale i právne vady, ktoré odôvodňujú jeho zrušenie alebo zmenu v zmysle podaného odvolania. Zopakoval, že podľa jeho názoru boli naplnené už uvedené odvolacie dôvody a zotrval na obsahu svojho odvolania.

15. V dôsledku odvolania žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

18. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

19. Odvolací súd vykonal prieskum odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a konania súdu prvej inštancie, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo a v medziach dôvodov podaného odvolania v zmysle § 380 ods. 1 CSP a rozsahu podaného odvolania v zmysle § 379 CSP. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia konštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 382 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd vyhodnotil dôkazy v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie súd náležite odôvodnil, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé ako súd vec právne posúdil, pričom súd prvej inštancie venoval náležitú pozornosť i uplatnenej procesnej obrane vznesenej žalovaným o tvrdenom jednostrannom započítaní, resp. dohode o započítaní, pričom súd prvej inštancie právne posúdenie veci v odôvodnení rozhodnutia v náležitom rozsahu aj riadne odôvodnil. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaný ako odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne nové, relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu, či zrušenie rozhodnutia

súdu prvej inštancie a ani nežiadal doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v ust. § 384 ods. 1 a 3 CSP o ďalšie nové skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jeho viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného vychádzal so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady doplňovať dokazovanie, príp. nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaného a odvolacie dôvody uvedené v jeho odvolaní, odvolací súd konštatuje, že dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaného nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

20. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Odvolací súd uvádza, že v predloženej veci žalobca podanou žalobou uplatňoval nárok z neuhradenej pôžičky poskytnutej žalobcom žalovanému vo výške 14.000,- Eur na základe zmluvy o pôžičke uzatvorenej písomne medzi sporovými stranami podľa ustanovenia § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorej žalobca ako veriteľ poskytol žalovanému ako dlžníkovi „ďalšiu pôžičku dnešného dňa a to sumu v celkovej výške 14.000,- Eur bezúročne, čo dlžník svojím podpisom potvrdzuje“. Žalovaný ako dlžník v zmysle článku II. uvedenej zmluvy bol povinný vrátiť požičanú sumu do 30.01.2017, pričom pre prípad riadneho nesplnenia dlžníkovho záväzku si zmluvné strany dohodli jednak zmluvnú pokutu vo výške 1.000,- Eur a zároveň sa zmluvné strany dohodli na zmluvnom úroku vo výške 0,06 % za každý deň omeškania po termíne splatnosti až do zaplatenia.

22. V podanej žalobe žalobca uviedol, že z poskytnutých 14.000,- Eur titulom pôžičky žalovaný vrátil žalobcovi v hotovosti sumu 3.000,- Eur, a to dňa 17.01.2017. Žalobca tak žalobou uplatnil zvyšok nevrátenej pôžičky vo výške 11.000,- Eur a zároveň i dojednanú zmluvnú pokutu vo výške 1.000,- Eur za podstatné porušenie dojednaní obsiahnutých v zmluve o pôžičke. Žalobca na základe výzvy súdu už v konaní pred súdom disponoval s pôvodne uplatneným nárokom na úrok z omeškania, ktorý pôvodnou žalobou žalobca uplatňoval vo výške 0,06 % za každý deň omeškania, pričom v tejto časti následne navrhol žalobu zmeniť a nárokoval úrok z omeškania od žalovaného vo výške 5 % ročne do zaplatenia.

23. Súd prvej inštancie žalobcom uplatnený nárok považoval v celom rozsahu za dôvodný a žalovanému odvolaním napadnutým rozsudkom uložil povinnosť plniť celkom 12.000,- Eur, pričom uvedená suma pozostáva z istiny pôžičky vo výške 11.000,- Eur a zmluvnej pokuty vo výške 1.000,- Eur, ktorú súd prvej inštancie považoval za dôvodnú, a zároveň i primeranú. Žalobe žalobcu súd prvej inštancie vyhovel i v časti uplatneného nároku na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 01. 02. 2017 do zaplatenia.

24. V podanom odvolaní žalovaný namietal záver súdu o dôvodnosti nároku. Tvrdil, že rozporoval uzatvorenie pôžičky, nakoľko ako uviedol „k takémuto konaniu neexistoval žiadny pádny dôvod“. Taktiež namietal, že žalobca v konaní nepreukázal reálne odovzdanie peňazí veriteľom dlžníkovi a bez týchto preukázaných skutočností nemohlo dôjsť k vzniku právneho vzťahu pôžičky a žaloba bola podaná nedôvodne. Ďalej v podanom odvolaní žalovaný namietal tvrdený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, keď pojednávanie vykonal a vo veci rozhodol bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu a bez vykonania výsluchu žalovaného, hoci bol tento dôkazný prostriedok právnym zástupcom žalovaného navrhovaný. Ďalej žalovaný namietal i neprimeranosť súdom priznanej zmluvnej pokuty, ako i skutočnosť, že i napriek návrhu na moderáciu sa konajúci sudca uvedeným návrhom žalovaného vôbec nezaoberal.

25. Odvolací súd, oboznámiac sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia, obsahom celého spisového materiálu v súdnej veci a vyhodnotiac jednotlivé odvolacie námietky obsiahnuté v žalovaní žalovaného, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania konštatuje, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

26. Podľa § 657 zákona č. 40/1964 Zb. zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

27. Odvolací súd za najprv zaoberal preskúmaním odvolacej námietky žalovaného o porušení práva žalovaného na spravodlivý súdny proces a tým procesným postupom súdu prvej inštancie, keď o veci bolo rozhodnuté bez prítomnosti žalovaného, bez prítomnosti právneho zástupcu žalovaného po vykonanom dokazovaní, pričom však v rámci dokazovania súd prvej inštancie nevykonal výsluch žalovaného.

28. Odvolací súd z predloženého spisového materiálu zistil, že súd prvej inštancie, konajúci po postúpení veci upomínacím súdom, vo veci určil termín pojednávania na deň 21.09.2021. O tejto skutočnosti boli žalovaný i právny zástupca žalovaného upovedomení dňa 05.08.2021, ktorá skutočnosť vyplýva z predloženej doručky obsiahnutej v spise. Právny zástupca žalovaného ako i samotný žalovaný mal tak vedomosť o určenom termíne pojednávania vo veci v dostatočnom časovom predstihu v rozsahu jedného mesiaca. Pred uskutočnením pojednávania (určeného na deň 21.09.2021) právny zástupca žalovaného dňa 15.09.2021 žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu náhleho vycestovania žalovaného na zahraničnú pracovnú cestu v trvaní od 14.09.2021 do 10.12.2021, pričom právny zástupca žalovaného trval na vykonaní výsluchu žalovaného v rámci dokazovania pred súdom prvej inštancie.

29. Tak ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku v odseku 10., súd prvej inštancie uviedol, že nepovažoval výsluch žalovaného za potrebný, avšak i napriek uvedenej skutočnosti žiadosti o odročenie pojednávania právneho zástupcu žalovaného vyhovel a určené pojednávanie odročil na termín 05.11.2021, keď po možnosti zodpovedania relevantných otázok k prejednávanej veci žalovaným písomnou formou, však žalovaný súdu oznámil, že sa pojednávania zúčastní. Zo spisu ďalej vyplýva, že deň pred vykonaním pojednávania bola súdu opätovne doručená žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania z dôvodu práceneschopnosti žalovaného, ktorá práceneschopnosť mala začiatok trvania dva dni pred určeným termínom pojednávania, t. j. 03.11.2021. Z dôvodu dokladovanej práceneschopnosti žalovaného súd prvej inštancie odročil i uvedené pojednávanie zo dňa 03.11.2021 na deň 14.01.2022, ktoré však právny zástupca žalovaného žiadal opätovne odročiť z dôvodu pokračujúcej práceneschopnosti žalovaného tvrdiac, že zdravotný stav žalovaného neumožňuje žalovanému zúčastniť sa pojednávania. Súd prvej inštancie sám v rámci vlastnej činnosti učinil dopyt na ošetrojúceho lekára žalovaného, ktorý uviedol, že žalovaný je schopný zúčastniť sa pojednávania a má povolené vychádzky. Skutočnosť, že sa pojednávanie určené na deň 14.01.2022 uskutoční, konajúci súd vopred oznámil právnenému zástupcovi žalovaného, v reakcii na čo deň pred pojednávaním bolo súdu doručené ospravedlnenie neúčasti žalovaného a tiež jeho právneho zástupcu na pojednávaní, keď však právny zástupca žalovaného ospravedlňoval svoju neprítomnosť z pojednávania určeného na deň 30.11.2021. Súd prvej inštancie napriek žiadosti o odročenie pojednávania vo veci pojednávanie vykonal dňa 14.01.2022, na tomto vykonal dokazovanie a vo veci rozhodol rozsudkom tak, že žalovanému uložil povinnosť plniť.

30. Odvolací súd z konštatovaného zisteného procesného postupu predchádzajúceho rozhodnutiu vo veci samej, dospel k záveru, že uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces, keď vo veci rozhodol súd na pojednávaní 14.01.2022, kedy neboli zistené objektívne prekážky, ktoré by nedovoľovali samotnému žalovanému zúčastniť sa pojednávania, nakoľko tento podľa vyjadrenia ošetrojúceho lekára bol schopný dostaviť sa na pojednávanie, bol spôsobilý vyjadriť sa a v rámci trvajúcej PN mal povolené i vychádzky. Žalovaný tak mal vytvorenú riadnu a dostatočnú procesnú možnosť realizovať svoje procesné práva pred konajúcim súdom a k veci vypovedať. Túto svoju možnosť z vlastného rozhodnutia nevyužil, čo však nemožno vyhodnotiť ako porušenie práva procesnej strany na spravodlivý súdny proces.

31. Pokiaľ sa týka neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, tento bol poverený právnym zastupovaním v konaní na základe udeleného plnomocenstva žalovaným, a preto v prípade objektívnej a súdu náležite preukázanej kolízie, resp. iného dôležitého dôvodu, pre ktorý sa objektívne sám právny zástupca nemohol pojednávania zúčastniť, mohol udeliť substitučné plnomocenstvo na zastupovanie na pojednávaní určenom na deň 14.01.2022, o ktorom mal právny zástupca žalovaného preukázateľne vedomosť od 02.12.2021 (viď č. I. 241 spisu). Pokiaľ právny zástupca žalovaného jeden deň pred určeným termínom pojednávania žiadal odročiť pojednávanie z dôvodu, že tohto sa nemôže ako právny zástupca žalovaného zúčastniť, nemožno konštatovať, že by žalovanému bola odňatá možnosť prítomnosti právneho zástupcu z radu advokátov, a nakoľko právny zástupca žalovaného mal zákonnú a v praxi často využívanú možnosť udelenia substitučného plnomocenstva (iným advokátom), čo však z vlastného rozhodnutia neurobil. Zároveň nebol žalovaným, resp. jeho právnym zástupcom ani tvrdený

akýkoľvek dôvod, pre ktorý by od uvedených nebolo možné spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Naopak, v zmysle ust. § 183 ods. 2 CSP od advokáta možno (okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom) vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. V súdnej veci neboli tvrdené a ani preukazované objektívne dôvody, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a ani odôvodnená a opodstatnená žiadosť žalovaného o osobné zastúpenie práve zvoleným právny zástupcom žalovaného na pojednávaní.

32. Postup súdu prvej inštancie, ktorý vykonal pojednávanie dňa 14.01.2022 a na tomto rozhodol bez vypočutia žalovaného, bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, bol tak v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. I odvolací súd konštatuje, že na základe dôkazného materiálu predloženého sporovými stranami v konaní bol vytvorený dostatočný základ pre rozhodnutie súdu o veci a uplatnenom nároku postačujúci pre náležité zistenie skutkového stavu. Zároveň odvolací súd poukazuje na základnú zásadu kontradiktórnosti konania, na ktorej je civilné sporové konanie založené, v zmysle ktorej je každá zo sporových strán povinná tvrdiť a svoje tvrdenia preukázať. Žalovaný bol oboznámený s tvrdeniami žalobcu uplatnenými v konaní, bol oboznámený s dôkazmi, ktoré žalobca v konaní predložil na podporu svojich tvrdení ohľadom uplatňovaného nároku. V zmysle § 151 ods. 2 CSP pokiaľ strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné. Žalovaný mal možnosť predloženými alebo označenými dôkazmi, prípadne vlastnou výpoveďou preukazovať opak tvrdení a skutočností vyplývajúcich z dôkazov predložených žalobcom, napriek tomu, že tvrdil, že vo veci chce vypovedať a trval na osobnom výsluchu (žalovaného), možnosť vypovedať pred súdom v rámci celého konania pred súdom prvej inštancie trvajúceho v časovom rozsahu jeden a pol roka nevyužil, tak ako už bolo konštatované, bez objektívnych prekážok. Na základe dôkaznej situácie v predmetnej súdnej veci sa žalovaný v konaní neubránil, nevyvrátil tvrdenia žalobcu podporené predkladanými dôkazmi, z ktorých jednoznačne vyplýva dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Odvolací súd tak dospel k záveru o nedôvodnosti odvolacej námietky vznesenej žalovaným o porušení práva na spravodlivý súdny proces procesným postupom súdu prvej inštancie pred rozhodnutím vo veci samej.

33. Pokiaľ žalovaný v odvolaní tvrdil porušenie práva na spravodlivý súdny proces i v postupe súdu prvej inštancie, pokiaľ tento nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov V.. J. a N. X., odvolací súd vyhodnotil i uvedenú odvolaciu námietku žalovaného za nedôvodnú, nespôsobilú privodiť iné rozhodnutie vo veci. Žalovaným označené svedkyne N. X. (dcéra žalovaného) a V.. J. mali podľa skutočností uvádzaných žalovaným vo vyjadrení k žalobe a následne, vypovedať k okolnosti tvrdenej spolupráce medzi žalobcom a žalovaným, pri ktorej odmena za vykonanie prác mala byť predmetom započítania s uplatňovanou pohľadávkou. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný ani inými dôkazmi nepreukázal platné dojednanie odmeny medzi sporovými stranami, nepreukázal vznik nároku žalovaného na odmenu za vykonané práce, nepreukázal, že si nárok na tvrdenú odmenu voči žalobcovi uplatnil, žalovaný teda súdu nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre započítanie vzájomných pohľadávok a uskutočnenie započítacieho úkonu, z ktorého by bolo bez pochybnosti zrejmé, akú pohľadávku (čo do dôvodu a výšky) mienil započítať. Z dôvodu nepreukázaných obligatórnych náležitostí pre započítanie vzájomných pohľadávok, výsluch žalovaným označených svedkýň J. a X. správne súd prvej inštancie vyhodnotil ako nadbytočný, nemajúci podstatný význam pre rozhodnutie o veci o uplatňovanom nároku. Ani v tomto smere námietka žalovaného o porušení práva na spravodlivý súdny proces nie je dôvodná.

34. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní taktiež uviedol, že rozporoval samotné uzatvorenie zmluvy o pôžičke ako i reálne odovzdanie peňazí žalobcom ako veriteľom žalovanému ako dlžníkovi, zo spisu, konkrétne z vyjadrenia žalovaného zo dňa 04.08.2020 vyplývajú vyjadrenia žalovaného v tom smere: „Reálne mi žalobca odovzdal titulom pôžičky iba sumu 8.000,- Eur.“, „V čase podpísania zmluvy o pôžičke, od ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok, som so žalobcom začal pracovať na projekte budúcej rekonštrukcie .....“, „Z reálne požičanej sumy 8.000,- Eur som žalobcovi vrátil ja osobne sumu 3.000,- Eur“, ... „Nakoľko som si požičal sumu 8.000,- Eur, z ktorej bola najskôr vrátená suma 3.000,- Eur (čo uznal i žalobca v žalobe), následne suma 700,- Eur a suma 1.800,- Eur, ostal som dlžný žalobcovi sumu 2.500,- Eur...“.

35. Z uvedených vyjadrení prednesených žalovaným vo vyjadrení k žalobe, ako i v neskoršom priebehu pojednávania vyplýva, že žalovaný nerozporoval uzavretie zmluvy o pôžičke, a to písomnou formou, keď potvrdil samotný kontraktný proces uzavretia pôžičky, nepoprel pravosť listiny o pôžičke predloženej v konaní, nepoprel, že by predmetnú listinu zmluvy o pôžičke sám ako dlžník podpísal; rozporoval však výšku poskytnutých finančných prostriedkov žalobcom žalovanému. V tejto časti však bol pre úspech v konaní t. j. svoju procesne úspešnú obranu, žalovaný povinný predložiť, resp. označiť súdu iný dôkaz preukazujúci odlišnú výšku pôžičky než vyplýva zo žalobcom predloženého dôkazu - písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 14.11.2016.

36. Žalovaný v konaní účinne nepoprel a ani nerozporoval existenciu zmluvy o pôžičke, a zároveň ani nijakým spôsobom nepreukázal, že titulom pôžičky bola žalovanému odovzdaná nižšia suma, než aká vyplýva z obsahu ustanovení zmluvy o pôžičke. Výšku poskytnutých finančných prostriedkov mal v zhode s posúdením súdu prvej inštancie za dostatočne preukázanú i odvolací súd a to obsahom zmluvy o pôžičke, keď žalovaný svojím podpisom potvrdil tú skutočnosť, že pri podpise zmluvy o pôžičke dňa 14.11.2016 mu bola reálne v hotovosti poskytnutá suma 14.000,- Eur, tak ako to vyplýva z obsahu ustanovenia Článku 1 zmluvy, ktorý skutkovú okolnosť odovzdania sumy 14.000,- Eur v hotovosti veriteľom dlžníkovi, vyjadril použitím minulého času („Veriteľ poskytol dnešného dňa ďalšiu pôžičku, a to sumu v celkovej výške 14.000,- Eur bezúročne, čo dlžník svojím podpisom potvrdzuje.“). Svojím podpisom nachádzajúcim sa v zmluve o pôžičke zo dňa 14.11.2016 žalovaný, ako dlžník, potvrdil odovzdanie v zmluve uvedenej finančnej hotovosti veriteľom dlžníkovi, potvrdil prijatie v zmluve uvedenej sumy a vyjadril svoj súhlas s pravdivosťou obsahu listiny svedčiacej o právnom úkone, ktorý žalovaný nebol povinný urobiť.

37. Zhrnúc vyššie uvedené možno konštatovať, že súd prvej inštancie v súdnej veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, potrebnom pre rozhodnutie o veci a zistený skutkový stav správne vyhodnotil. Odvolacia námietka žalovaného o nepreukázaní, resp. nedôvodnosti žalovaného nároku je nedôvodná.

38. Pokiaľ v podanom odvolaní žalovaný namietal, že zákonná sudkyňa sa nijakým spôsobom nevysporiadala s návrhom žalovaného na aplikáciu moderačného práva z dôvodu tvrdenia o neprímerane vysokej zmluvnej pokute a jej rozporu s dobrými mravmi, odvolací súd odvolacej námietke žalovaného nemohol prisvedčiť, keď z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúca sudkyňa vo veci sa dôvodnosťou a primeranosťou zmluvnej pokuty zaoberala osobitne, dostatočne detailne, pričom odôvodnenie tejto čiastkovej otázky je obsiahnuté v odseku 36. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, z ktorého obsahu vyplýva, že konajúca sudkyňa poskytla jednak všeobecný výklad zmyslu a účelu inštitútu zmluvnej pokuty, následne, posúdiac dojednanie o zmluvnej pokute individuálne v súdnej veci, dospela k záveru o jej platnom dojednaní, keď konštatovala, že žalovaný mal možnosť pri podpise zmluvy o pôžičke s takto dojednanou zmluvnou pokutou nesúhlasiť a zmluvu nepodpísať, a zároveň konajúca sudkyňa vykonala posúdenie primeranosti výšky dojednanej zmluvnej pokuty jej komparáciou s výškou zabezpečovaného záväzku, pričom uviedla i percentuálne vyjadrenie zmluvnej pokuty, keď výška zmluvnej pokuty predstavovala 7 % poskytnutej pôžičky, a teda nebola neprímerane vysoká, či v rozpore s dobrými mravmi. Odvolacia námietka žalovaného, ktorý tvrdil, že zákonná sudkyňa sa žiadnym spôsobom nevysporiadala s návrhom na moderáciu zmluvnej pokuty, absolútne nekorešponduje so stavom vyplývajúcim z obsahu spisového materiálu, predovšetkým zo samotného odôvodnenia rozsudku, keď zmluvnej pokute ako i zdôvodneniu neexistencie zákonného dôvodu na moderáciu sa konajúca sudkyňa zaoberala samostatne, dostatočne rozsiahlo a detailne v odseku 36. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

39. Zhrnúc vyššie uvedené, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania správne dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku v celom rozsahu, a to i v časti celej istiny ako i uplatnenej zmluvnej pokuty, a následne i úroku z omeškania.

40. Odvolacie námietky uplatnené žalovaným v podanom odvolaní nie sú ani sčasti dôvodné, spôsobilé privodiť iné rozhodnutie vo veci, než aké učinil súd prvej inštancie, a preto z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho meritórnom výroku I. potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

41. Ako výrok závislý preskúmal odvolací súd i výrok II. o trovách prvoinštančného konania, ktorým súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu, čomu na strane druhej zodpovedá povinnosť žalovaného zaplatiť náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 100 %. Keďže žalobe žalobcu bolo v súdnej veci vyhovievané v celom rozsahu, žalobca bol v konaní plne úspešnou stranou sporu. Nakoľko bol žalobca od počiatku konania zastúpený právnym zástupcom z radu advokátov, v súvislosti s uplatnením svojho práva na súde mu vznikli trovy. Celý procesný úspech v konaní pred súdom prvej inštancie prináleží žalobcovi a tomu zodpovedá, na strane druhej, celkový procesný neúspech žalovaného. Súd prvej inštancie tak správne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu. Z dôvodu vecne správnosti odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v jeho závislom výroku II. o trovách konania.

42. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalovaného tento nebol procesne úspešný ani sčasti, keďže rozsudok súdu prvej inštancie, vyhovujúci žalobe, bol v celom rozsahu potvrdený odvolacím súdom ako vecne správny. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak svedčí žalobcovi a žalovaný je v odvolacom konaní neúspešnou stranou sporu v celom rozsahu. Odvolací súd preto uložil žalovanému ako procesne neúspešnej strane sporu povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o výške trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP vzhľadom k tomu, že procesne úspešný žalobca v odvolacom konaní bol zastúpený právnym zástupcom z radu advokátov a k odvolaniu žalovaného a jeho následným vyjadreniam sa vyjadroval prostredníctvom svojho právneho zástupcu, a preto v súvislosti s odvolacím konaním žalobcovi trovy konania preukázateľne vznikli.

43. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).